Dıgıl

Bütün zamanların en dıgıl çizgi roman dergisidir

Fiyatı: 1000 Lira (KDV içinde)

Perşembe günleri çıkar

Sayı: 110

6 HAZİRAN 1991

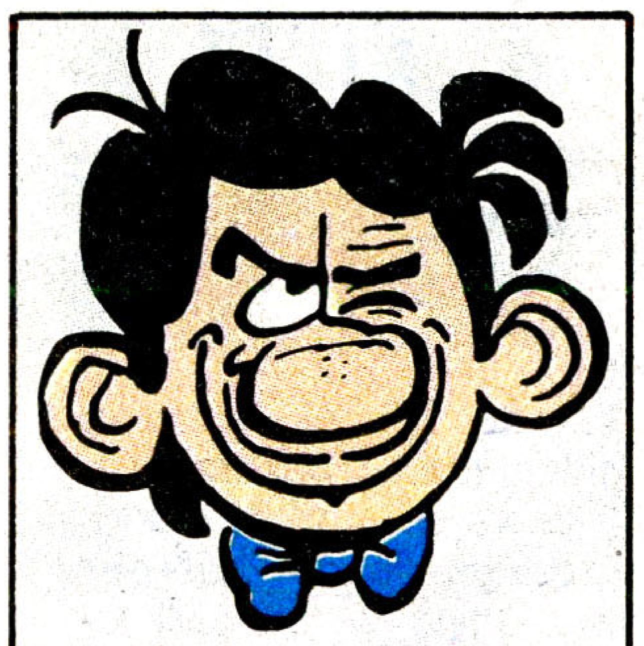

UTANMAZ ADAM

SUAT GÖNÜLAY'DAN

HERKEŞİN NERMİN

BİROL BAYRAM'DAN

FANUS

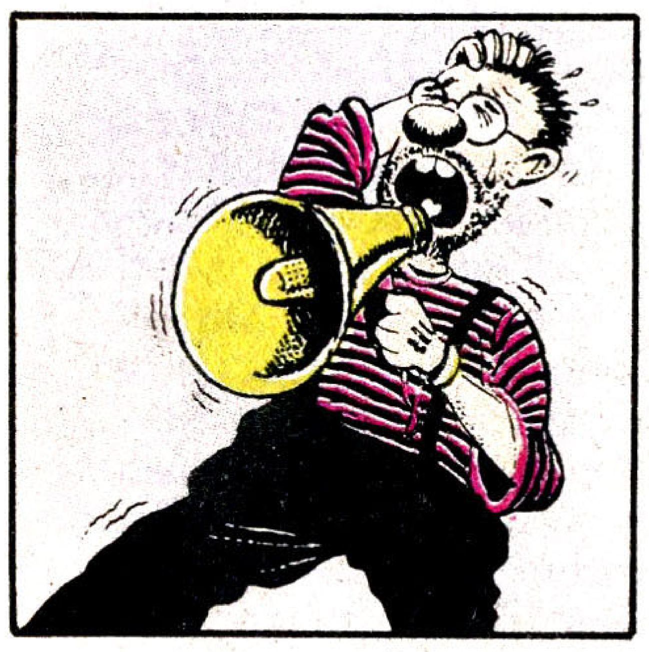

VAROL YAŞAROĞLU'NDAN

KİRLİ

– Araba senin mi?...
– Yok... Çaldım... münasip bir yerde

TEKİN ARAL'DAN

EN DIGIL'CA BİR ÖYKÜ

- SERHAT GÜRPINAR
- MURAT ALPAY
- İBRAHİM SARI
- SEFA SOFUOĞLU

Mikro Maganda

● SERHAT GÜRPINAR

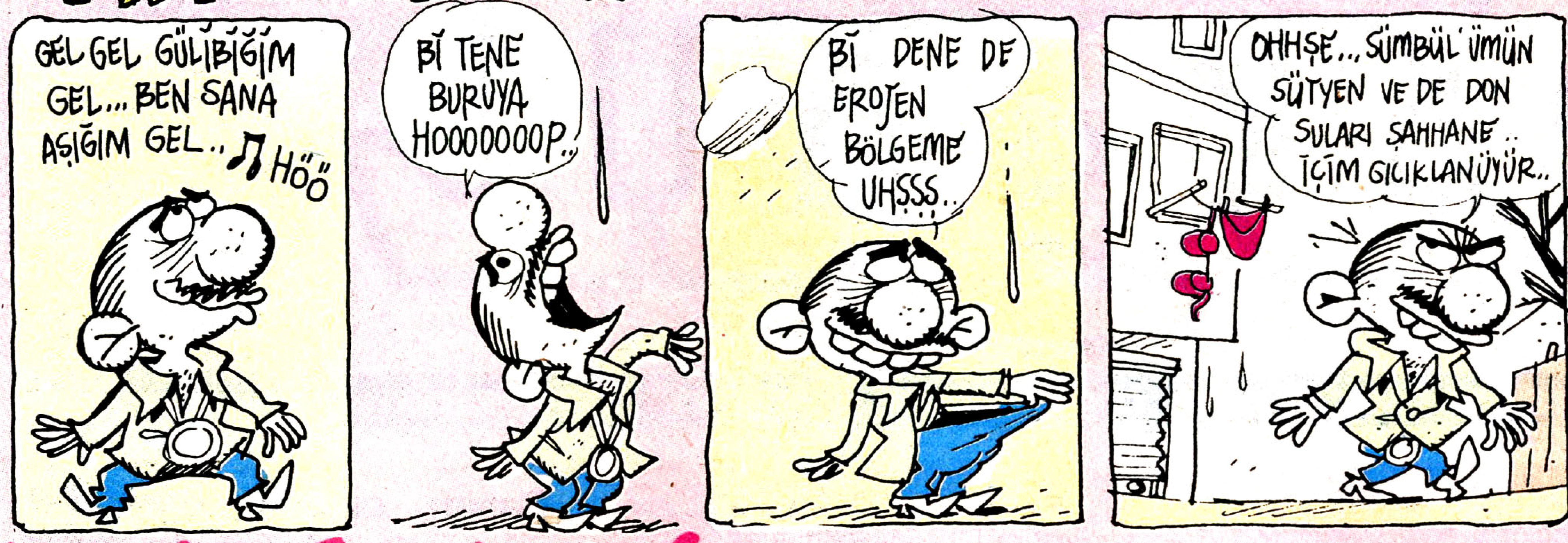

Ayıptır Şeetmesi

● MURAT

TEHLİKE-İ REFİK

ÖZET: Uzaylılar gelmişti. Onlar köpek suretindeydiler... Ve Refik tanık olur, üstünde durur bunun... Maceradır işin ucu...

● SUAT GÖNÜLAY

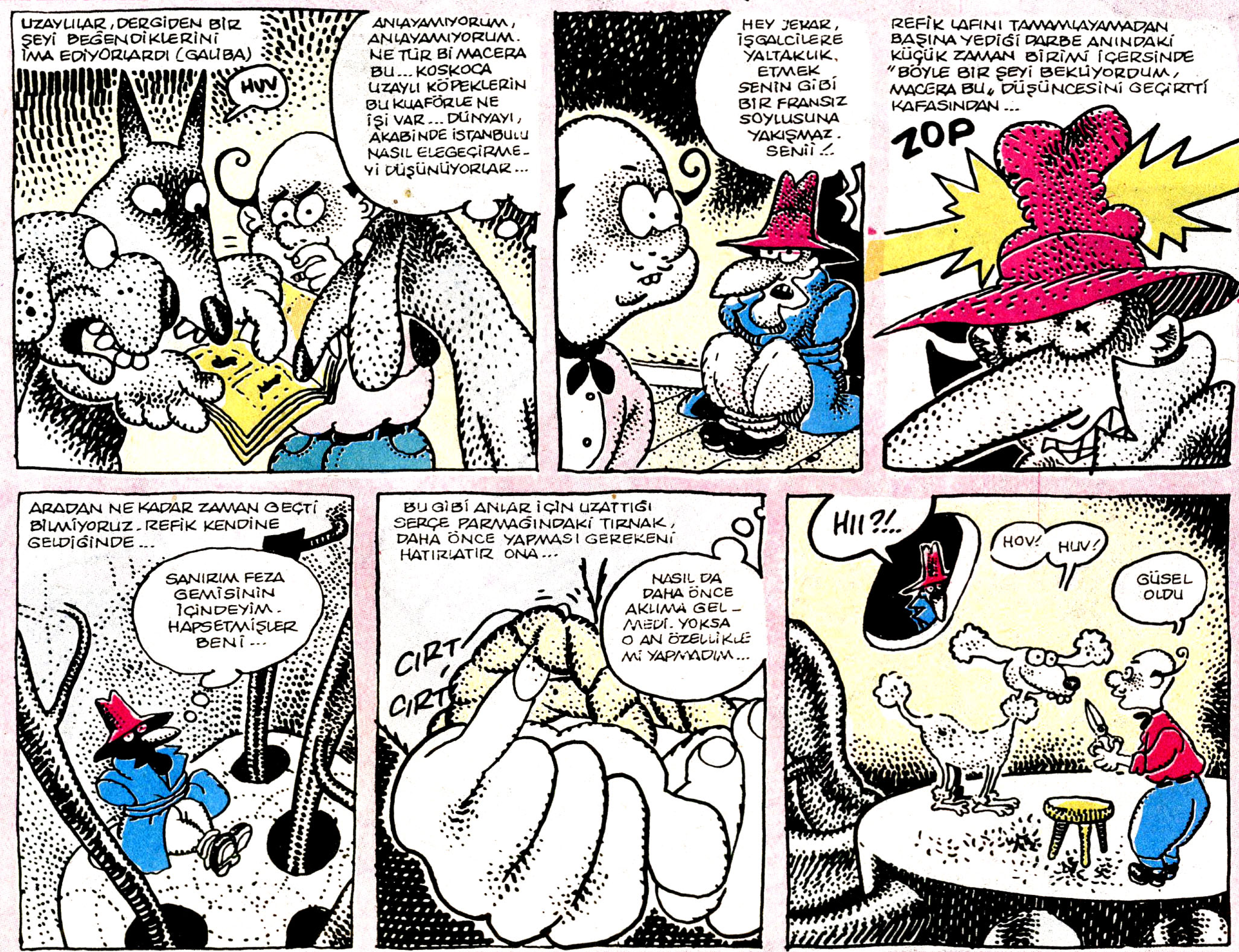

Dıgıl

SEVGİLİ DIGIL'cılar resimli romana duyduğum ilgiden dolayı her sayınızı merakla bekliyor ve okuyorum. Türkiye'nin ilk ve tek resimli roman dergisi olmanız DIGIL'ı daha ilginç ve başarılı kılıyor.

Bende resimli roman çizmeye çalışıyorum. Yakında çalışmalarımı size ulaştıracağım.

Sizden şunu öğrenmek istiyorum. DIGIL'da yazıp, çizen arkadaşlarımızın hangi eğitimlerden geçip resimli roman çizmeye başladılar? Çizgi romancı olmak için ne tür bir eğitim almamız gerekiyor? Benim öğrenmek istediklerim şimdilik bu kadar...

Selami Üstyol-Kırkağaç-MANİSA

Hemen DIGIL tiryakisi okurumuz Selami Üstyol'un iki sorusuna yanıt vermek istiyoruz... DIGIL'ın devamlı çizerlerinden Gürcan Gürsel, Serhat Gürpınar, Birol Bayram, Şevket Yalaz, Suat Gönülay, İbrahim Sarı, Murat Alpay, Sefa Sofuoğlu, Murat Kürüz ve birçok DIGIL'cı belli bir resim eğitimi gördüler. Ama herhangi bir resim eğitimi görmeden çok, ustaca çizen çizerlerimiz de var. Sözü şuraya getirmek istiyoruz. Usta bir çizer olmak için mutlaka bir eğitim kurumunda resim eğitimi görmek gerekmiyor. Kendi olanaklarımız içerisinde çok çabalayarak, çok çalışarak usta bir bileğe sahip olabiliriz. Sakın yanlış anlaşılmasın, resim eğitiminin gereksiz olduğunu da söylemiyoruz!

Mutlaka belli bir eğitimin çizgimize ustalık katacağı kesindir. Ustalığın yanı sıra sanatsal ağırlıklı eğitimin dünya görüşümüze yapacağı etkileri de unutmamak gerekiyor.

Resimli romanın bir de yazarlık safhası var... Romanların, öykülerin yazımı en az çizgi kadar önemlidir. Senaryo ve çizgi birbirini tamamlar. Hatta iyi bir senaryo olmadan çok güzel çizgilere sahip bir yapıtın hiçbir değeri olamaz.

Tüm DIGIL çizerlerinin resim eğitimi olduğundan söz ettik. Ama öykü, roman yazarlığı için bu sözü edemiyoruz. Hepimiz yazarlık yönümüzü çok pratik yaparak, bol bol gözlem yapıp, kitap okuyarak kazanmaya çalıştık. Yazarlık yönümüzü, en az çizerlik kadar çok çalışmayla kazanılacağını altını kalın kalın çizerek belirtmek istiyoruz.

Ayrıca kişinin mutlaka çok iyi gözlemci olması gerekiyor... "Gözlemcilik" sözcüğünün altında birçok nokta yatıyor... Örneğin bizler toplumumuzun içinde yer alan her türlü insan gruplarıyla sohbet ederiz. Kendi çevremizin dışındaki yerleri gezer, dolaşır, burada yaşayan insanlarla kontak kurarız.

Belli bir köşeye çekilip uzaktan dürbün ile toplumu izlemek hiçbir şey kazandırmaz!... Zaman zaman öykülerimizde yer alan mesela barmenlerle, sokak kadınlarıyla, park bekçileriyle, emekli bir öğretmenlerle laflarız.

Kurduğumuz öykülerdeki insanlar mutlaka bir gözlemimizin bir yerindeki kişilerdir. Yine öykülerdeki mekânlar, taşıtlar, eşyalar gene gözlemimize dayanır.

Bol bol kitap okumanın, film seyretmenin yazıp çizeceğimiz öykülere bu anlamda çok etkisi olacaktır.

Daha ilerki haftalarda roman yazarlığı ve çizerliği arasındaki ilişkiye daha geniş yer verip enine boyuna tartışacağız...

Haftaya bu köşede buluşmak üzere...

DIG...

Dıgıl

YIL:3 Sayı: 110

6 HAZİRAN 1991 PERŞEMBE

Basıldığı Yer: Hürriyet Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş. İST.

Haberleşme Adresi: Sipahioğlu Cad. Tülgül Apt. No:10 Kat:3 Daire:6 Yeşilyurt-İstanbul

Tel: 574 54 92

HÜRYAY A.Ş. adına Sahibi: **OĞUZ ARAL**

Sorumlu Yazışleri Müdürü: **İNCİ ARAL**

DIGIL ABONE KOŞULLARI: 3 AYLIK: 18. 200, 6 AYLIK: 36. 400, 12 AYLIK:72. 800, TEL: 550 25 04- 6 HAT

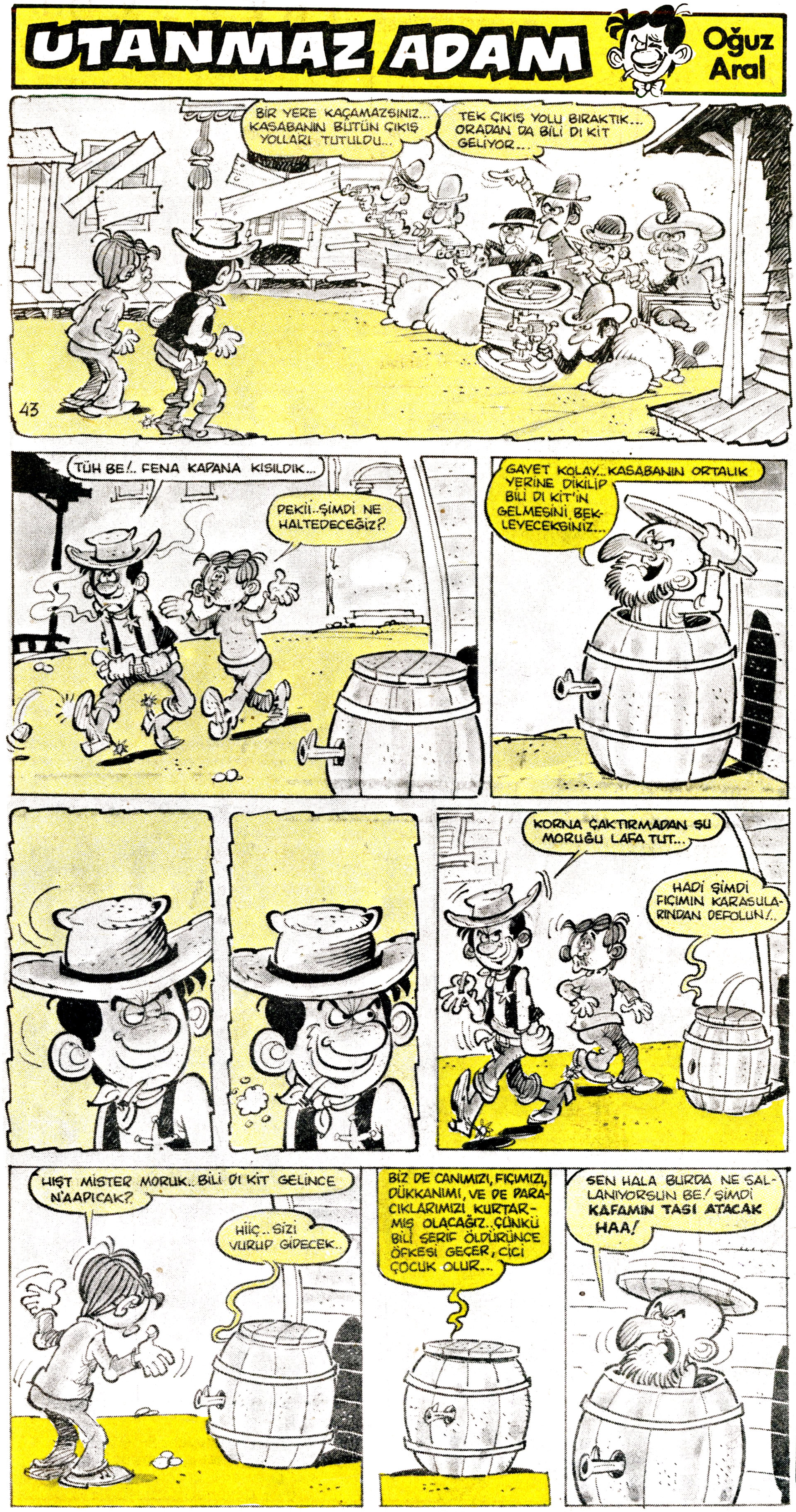
UTANMAZ ADAM
Oğuz Aral
BİR YERE KAÇAMAZSINIZ... KASABANIN BÜTÜN ÇIKIŞ YOLLARI TUTULDU...
TEK ÇIKIŞ YOLU BIRAKTIK... ORADAN DA BİLİ DI KİT GELİYOR...
43
TÜH BE!.. FENA KAPANA KISILDIK...
PEKİİ..ŞİMDİ NE HALTEDECEĞİZ?
GAYET KOLAY...KASABANIN ORTALIK YERİNE DİKİLİP BİLİ DI KİT'İN GELMESİNİ BEKLEYECEKSİNİZ...
KORNA ÇAKTIRMADAN ŞU MORUĞU LAFA TUT...
HADİ ŞİMDİ FIÇIMIN KARASULARINDAN DEFOLUN!..
HIŞT MİSTER MORUK.. BİLİ DI KİT GELİNCE N'AAPICAK?
HİİÇ.. SİZİ VURUP GİDECEK..
BİZ DE CANIMIZI, FIÇIMIZI, DÜKKANIMI, VE DE PARACIKLARIMIZI KURTARMIŞ OLACAĞIZ..ÇÜNKÜ BİLİ ŞERİF ÖLDÜRÜNCE ÖFKESİ GEÇER, CİCİ ÇOCUK OLUR...
SEN HALA BURDA NE SALLANIYORSUN BE! ŞİMDİ KAFAMIN TASI ATACAK HAA!

1
2
3
4
5
6
7
8
9
İBRAHİM SARI

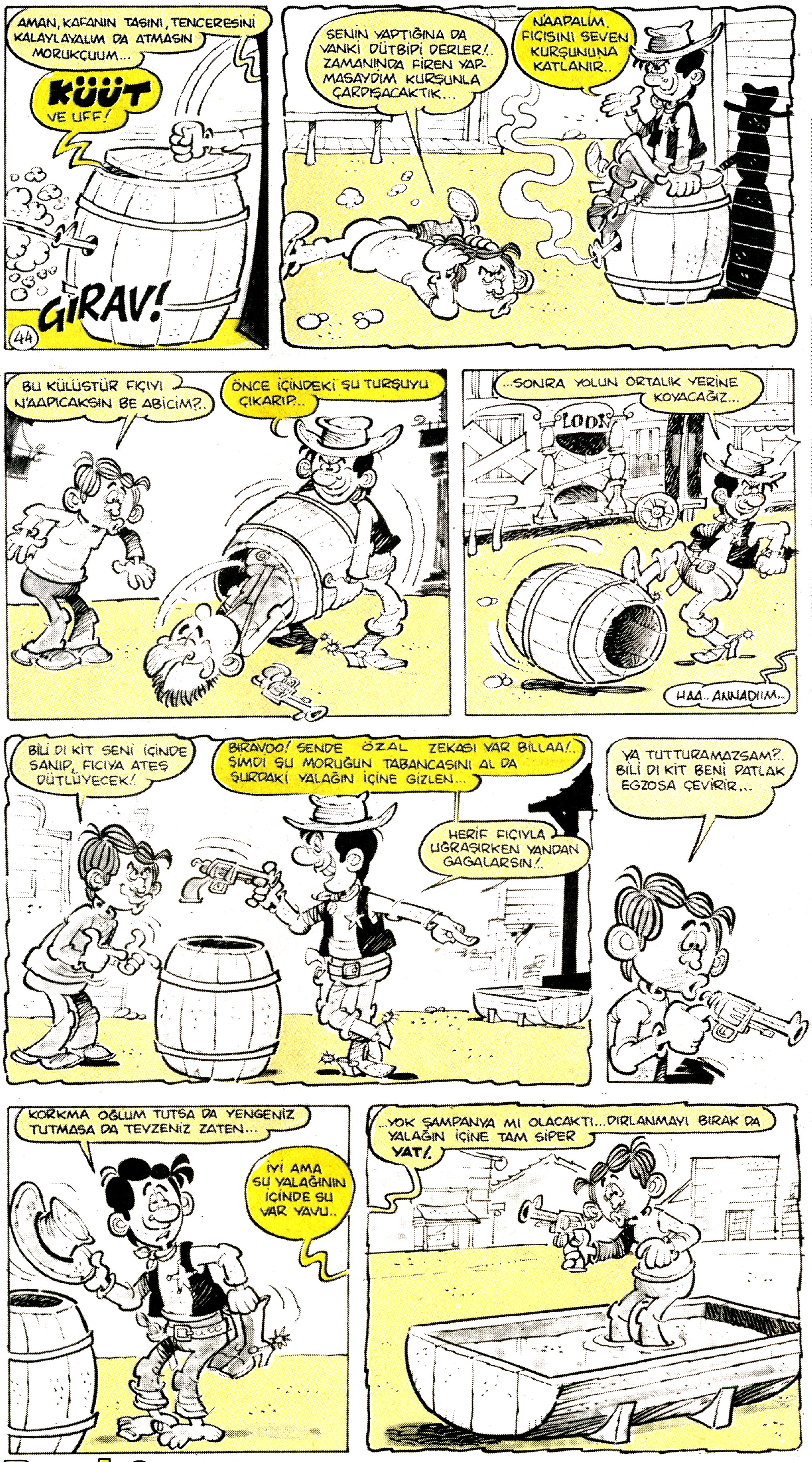

Tekin Aral Yazıyor

Dıgıl'ca

OTOSTOP

OTOSTOP modası ülkemizde de giderek yaygınlaşmaya başladı. Özellikle lise ve üniversiteli öğrenciler ulaşım araçlarının hem yetersiz hem de pahalı oluşundan, okullarına gidip gelirken otostopu kullanır oldular.

Ben de eskiden arada bir, özellikle kötü havalarda, okuluna giden gençleri, işine yetişmeye çalışan kişileri durup alır, yardımcı olmaya çalışırdım. Ama başımdan bir iki olay geçti... Şimdi pek öyle durup otostopçu almıyorum.

Bir defasında Kızıltoprak çevreyolu girişinde bir genç aldım. Yıldız Üniversitesi'nde imtihanı varmış. Geç kalmış... Yetişemezse sınıfta kalacakmış... Bana, bir araba kullandırdı ki, İstanbul'da ne kadar trafik polisi varsa peşimize takıldı. Üniversite'ye gelip durduğumuzda da cümleten üstüme çullandılar. Polisler bir katil yakadılar sanıp, tüm ahali başamıza üşüştü. Hatır gönül ellerinden zor kurtuldum...

Birgün de bir kız öğrenci arabanın arka koltuğuna koyduğu kemanını unuttu... (Evet kemanını...) O Çiçek Pasajı'nda dolaşan kemancılar gibi, elimde keman kutusu Belediye Konservatuvarı benim, Devlet Konservatuvarı senin günlerce dolanıp durdum. Sonunda kemancıyı bulup malını teslim ettim.

Bir de gene arabaya aldığım, Denizyolları'nda memur bir arkadaşın böbrek sancısı öyküsü var ki o da bir başka alem... Görevlilerle hastane kapılarında tüm bir gün mecelleştim. Adam böbrek taşını gene de benim arabada düşürdü.

Ama en müthişi o **hostes** idi... Hangi **hostes** mi?... **"Yer hostesi"**... Kendisi öyle diyordu. İşte artık arabaya otostopçu almamaya da ondan sonra başladım.

İki üç yıl önce bir akşamüstü dergiden çıkmış eve gidiyordum. Vakit geç değildi ama, kış olduğun hava erken kararıyordu... Müthiş de bir yağmur yağıyordu.

Ben Göztepe'de otururum. Boğaz Köprüsü'ne girmek üzere Barbaros Bulvarı'nı tırmandım. Baktım sağda bir karaltı... Elinde bir şemsiye var ama, öylesine bir yağmur var ki üç şemsiye olsa vız gelir...

Durdum... Bir kadın koşarak kapıyı açtı, yanıma oturdu. Başörtüsü vardı ama, kılık kıyafetinden pek başörtüsü takanlardan olmadığı belliydi... Zaten ilk işi de başındaki örtüyü çıkarmak oldu.

– Ay size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Sırılsıklam olacaktım.

– Rica ederim, dedim. **Herkes birbirine yardımcı olmalı.**

Bu arada çantasından bir paket çiklet çıkardı. Ambalajını açıp bir tane de bana uzattı.

– Alır mıydınız acaba?...

– Sağolun almayayım...

Ve **çatada çatada** çikleti çiğneyip arada bir **"paaat"** diye patlatarak koltuğa şöyle iyice yayıldı... **Taarruza geçti!...**

Bu arada köprü yoluna girmiştik ama trafik çok olmasa da sıkışıktı.

– Ne iş yapıyorsun?...

Ben de **"saf saf..."**

– Gazeteciyim, dedim.

– Yani gazete mi satıyorsun?

– Yok, gazetede çalışıyorum.

– Ha öyle desene!...

– Peki siz ne iş yapıyorsunuz?...
– Ben hostesim!...
Kadına şöyle bir baktım... Benim bildiğim, daha doğrusu uçaklarda gördüğüm hostesler şöyle gençten, fıkır fıkır kızlardır... O da ne düşündüğümü anlamış olacak ki...
– Ben "yer hostesiyim" dedi...
Ve suratıma doğru **"paaat"** diye bir çiklet daha patlattı!
– "Lan sen gerçekten hostes isen, mecburi yer hostesisin... Seni hangi pilot uçağa alır?.." diye geçirdim içimden.
Trafik yavaş yavaş da olsa gidiyor, köprüye doğru yolalıyorduk. Bu arada arabanın torpido gözünün üstündeki düğmeye basıyor, sürekli de oturduğu koltuğun yanındaki kapı-kolu ile oynuyordu.
– Araba senin mi?...
– Yok... Çaldım... Şöyle üçbeş tur atıp, münasip bir yerde terkedeceğim...
"Paaat" diye burnumun dibinde bir çiklet daha patlattı.
– Alınma canım, dedi. **Babasının arabasıyla hava atan züppeler var da...**
Karı beni ufak ufak tırlattırmaya başlamıştı...
– Evli misin?...

Artık ben de havaya girmiş, karının üstüne gitmeye karar vermiştim... Aslında arabayı durdurup indirecektim ama, gerçekten öylesine kötü bir hava vardı ki...
– Evliyim... Ve şunu kafanın koy ki, karımdan boşanıp seninle evlenmem...
– Amma da şakacısın!...
Bu arada sürekli yanındaki kapı koluyla oynuyor, şak şuk onu aşağı indirip kaldırıyordu... Bütün umudum da zaten o kapının bozulup açılması, karının aşağı uçmasıydı...
O sıralarda da artık ilerleye ilerleye köprünün ortalarına gelmiştik... Birden...
– Deminden beri seni gözlüyorum... Sende bir huzursuzluk var... Dedi kadın... **Ben huzursuz araba kullananlardan hoşlanmam. Beni bir müsait yerde indiriver...**
İşte o zaman dünyalar benim olmuştu. Zaten o sırada turnikeleri geçmek üzereydik!...
Parayı verdim, turnikeleri geçtik... Ve o dehşetengiz hatunu indirmek için arabayı sağa çektim, derin de bir soluk aldım...
– Buyrun inin lütfen!...
Önce bana baktı... Sonra arabanın içini inceledi bir süre... Ve şemsiyesini, başörtüsünü alıp aşağı indi... Kapıyı kapamadan önce içeri eğildi.
– Şey, yahu sormayı unuttum... Bu araba ne markaydı?...
– Nissan...
– O zaman NİSSAN BİİİR!...
Deyip tekrar arabanın içine atladı!.

Tekin Aral

KİRLİ

● YAŞAR VAROLOĞLU

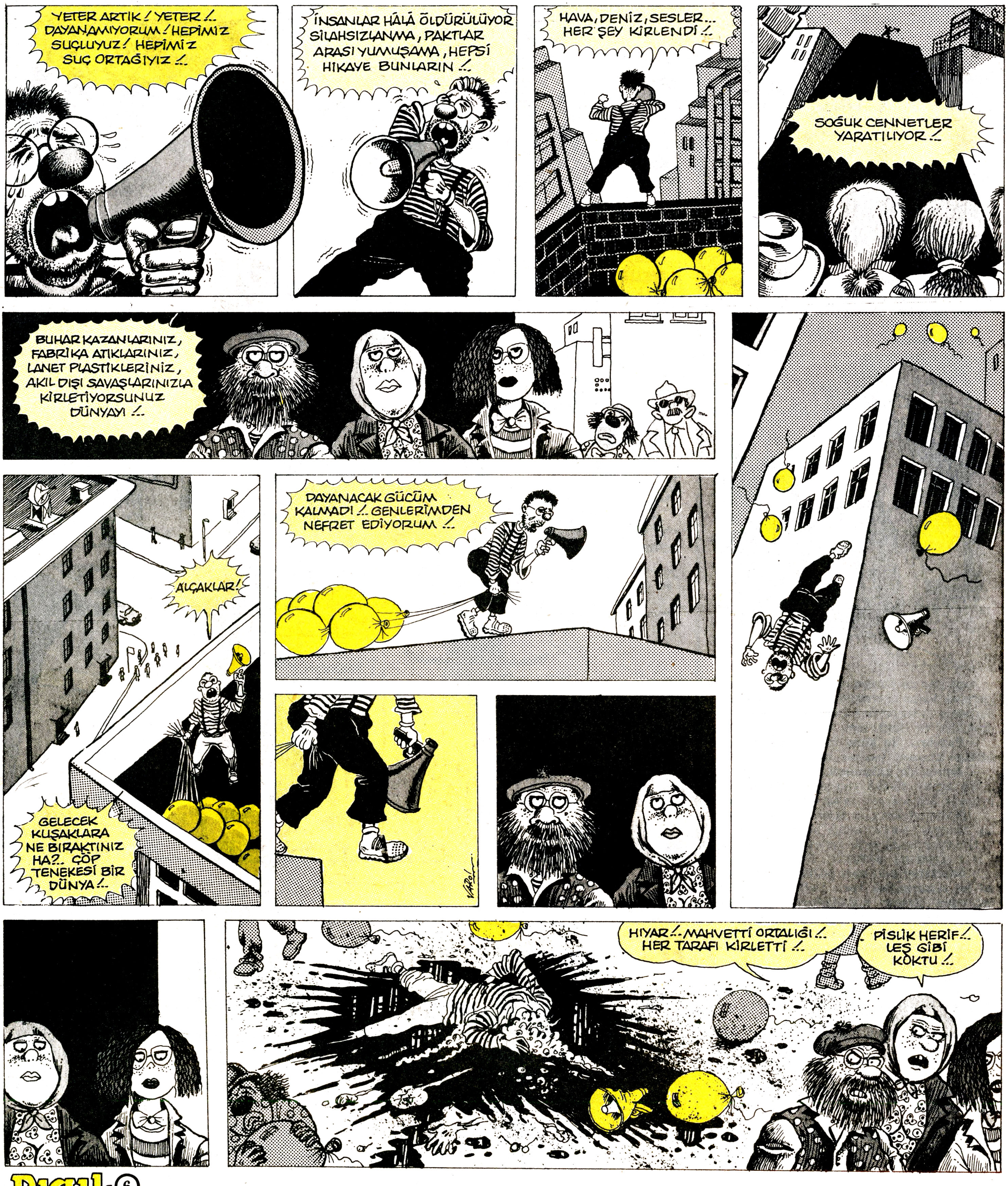

VAY VAY SELİM...!

YAZAN: SUAT GÖNÜLAY
ÇİZEN: ŞEVKET YALAZ

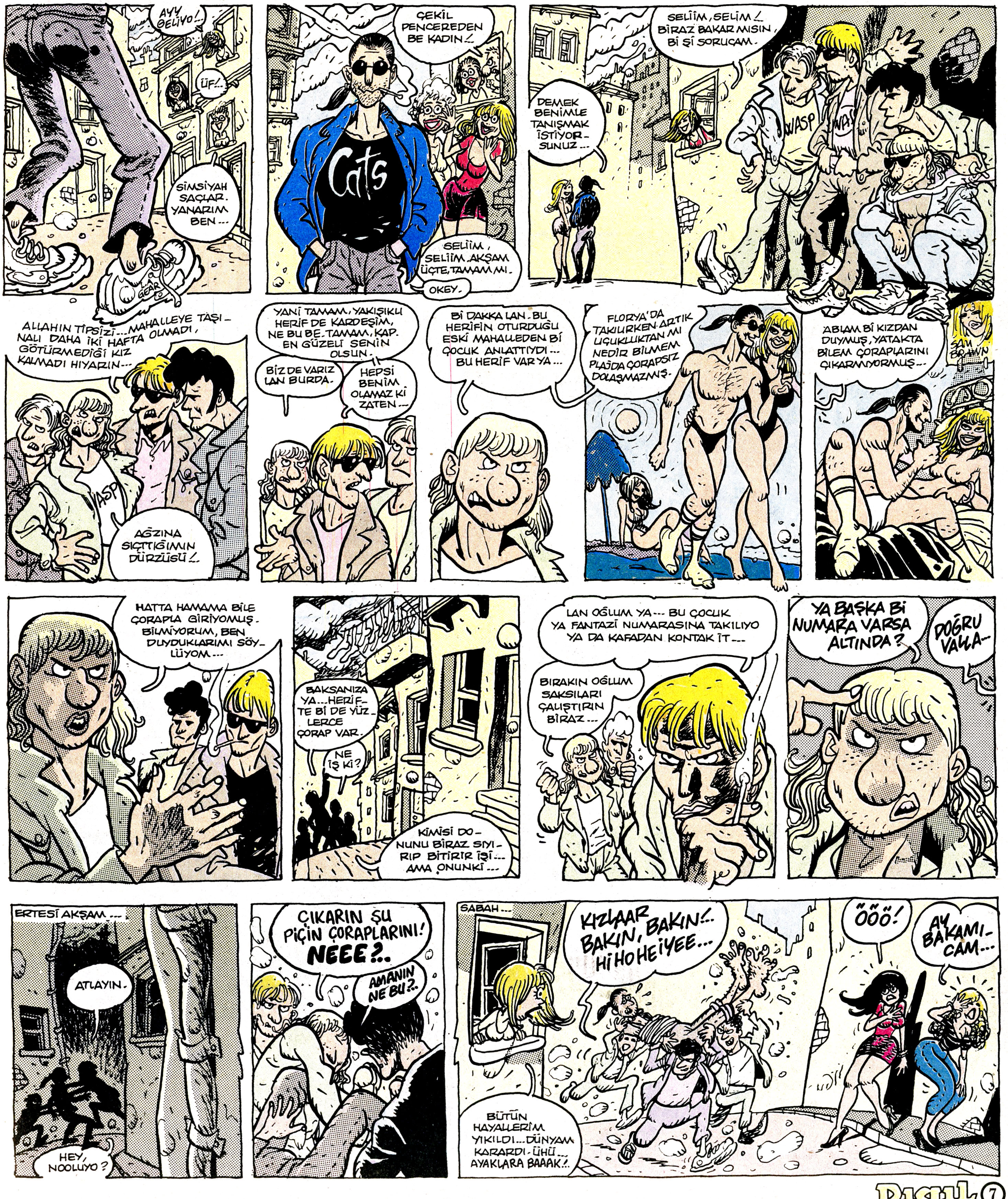

BİR BAŞKA OLUR YILDIZLARIN JÜBİLESİ

SEFA SOFUOĞLU

Siz öyle zannedin...

● TURGAY TÜYSÜZ
● MURAT ALPAY

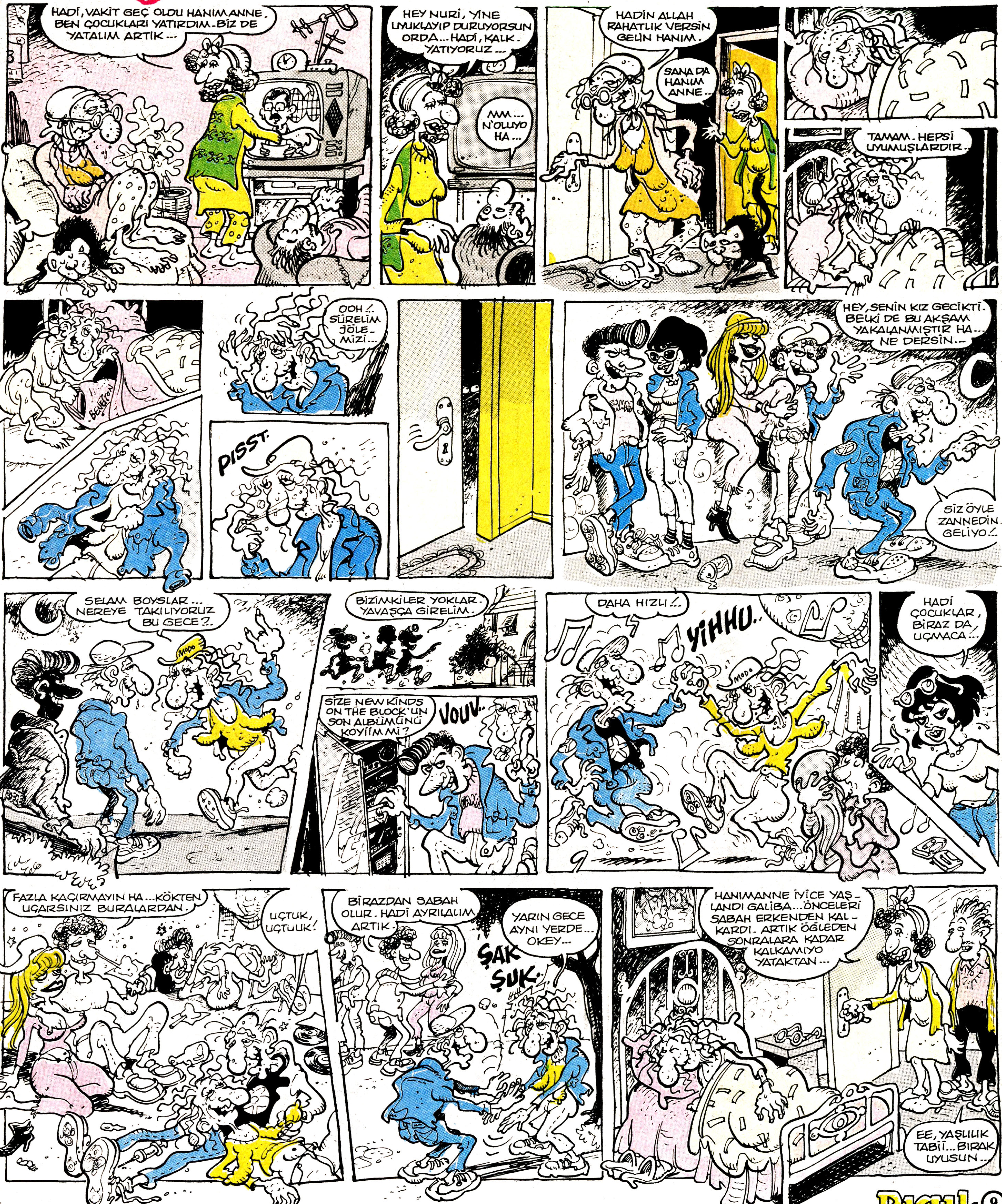

FANUS

BİROL BAYRAM

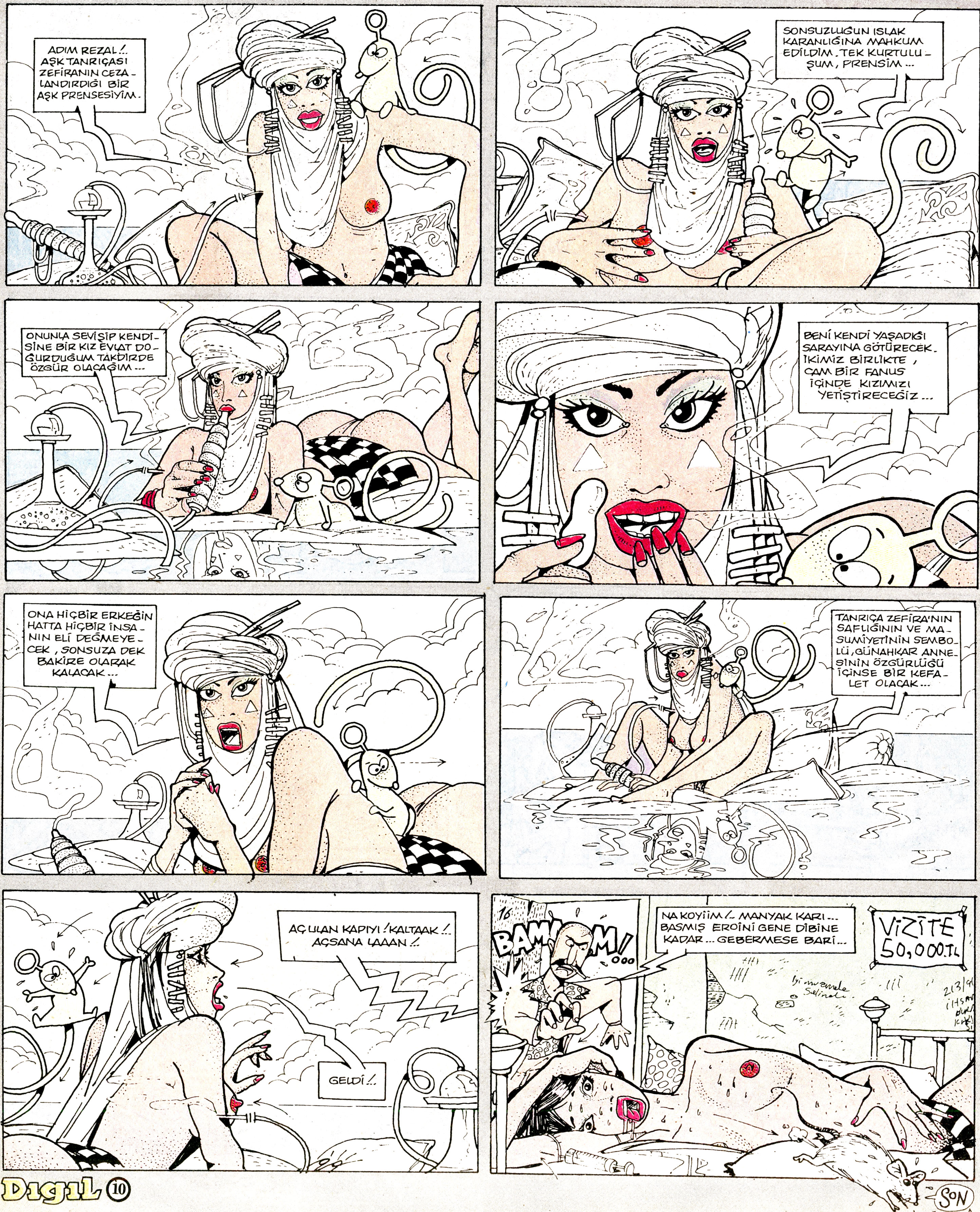

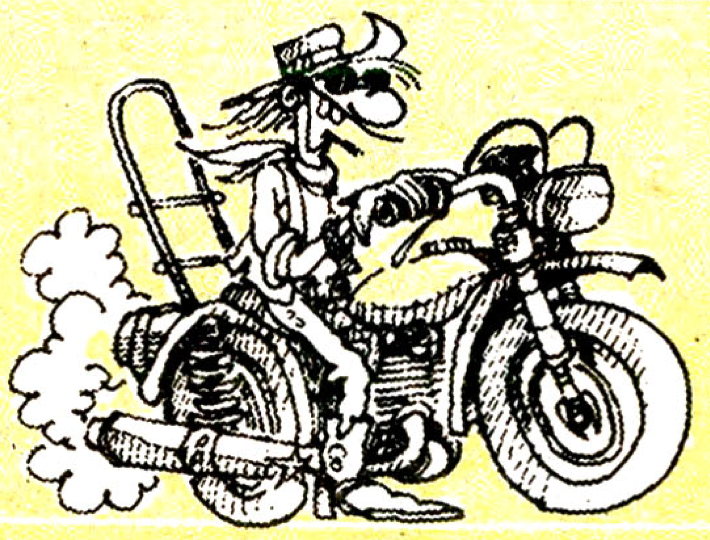

TAM GAZ GİDERKEN

Geçtiğimiz günlerde Bob Dylan adlı Kaşalot'un doğum günüydü. Ellisini buldu. Elini sallasa ellisini daha bulur o çengelli iğne yutmuş sesli moruk. Küçüktük, Joan Beaz denen ööretmenden bozmayla aşk taklaları attını duymuş zevkine şüphe dolu bakışlar atmıştım. Bu ki bi şarkıyı aynen iki kere çalamıycak kadar doğaçlama güdümlü bi tür Yunus Emre, o kadınla ikinci kez nasıl öpüştü apışmıştım. Ben severim Bob'u en paspal anlarımda yangın merdiveni olmuştur yüzlerce kere ona içimden gelip bi plak kapağı bile yapmıştım heyecanla... O beni tanımaz bile olsun. Bana "Serve Somebody"yi o öğretti. O, elinde kare bile olsa "rest" diil de "Bob" diyen kaç kişiden biri be aaabi...

İYİ ELEMANDIR (ÖRNEKLERLE)

- Anti maydonoz olan - Erkin Koray
- Elektrikten anlayan - Edison
- Haybeye laf etmeyen - Marsel Marsu
- İşinin hakkını veren - Şumaher
- İyi kompüter oynayan - Astronotlar
- Arabasında korkmadığın - Ayten Senna
- İçkiye dayanıklı olan - Dean Martin

DELİSİN

- Hep tura ya da hep yazı diyosan
- Otobüste yer verdiğin insanı göz hapsine almıyosan
- Sigarayı ortadan yakmayı denemediysen
- Kapı pervazına tutunup barfiks çekmiyosan (en az üç)
- Odanın lambası tavana yakın ve çıplaksa. Hele bi de softton diilse
- Sevgilinle rap sööler gibi ağaz dalaşı yapamıyosan.
- Aynı askıya iki gömlek asıyosan
- En tav olduğun arabayı seçemiyosan
- Volkmenin yoksa.
- Yatakta çarmıha gerilmiş gibi uyumayı denemediysen
- En son park tribinin üstünden on gün geçtiyse
- Her gün don fanila değişmiyosan
- Çatık kaşlıysan
- Mısır ekmeği yemiyosan
- Bağararak konuştuğunun farkında diilsen.

YEDİNCİ VİTES

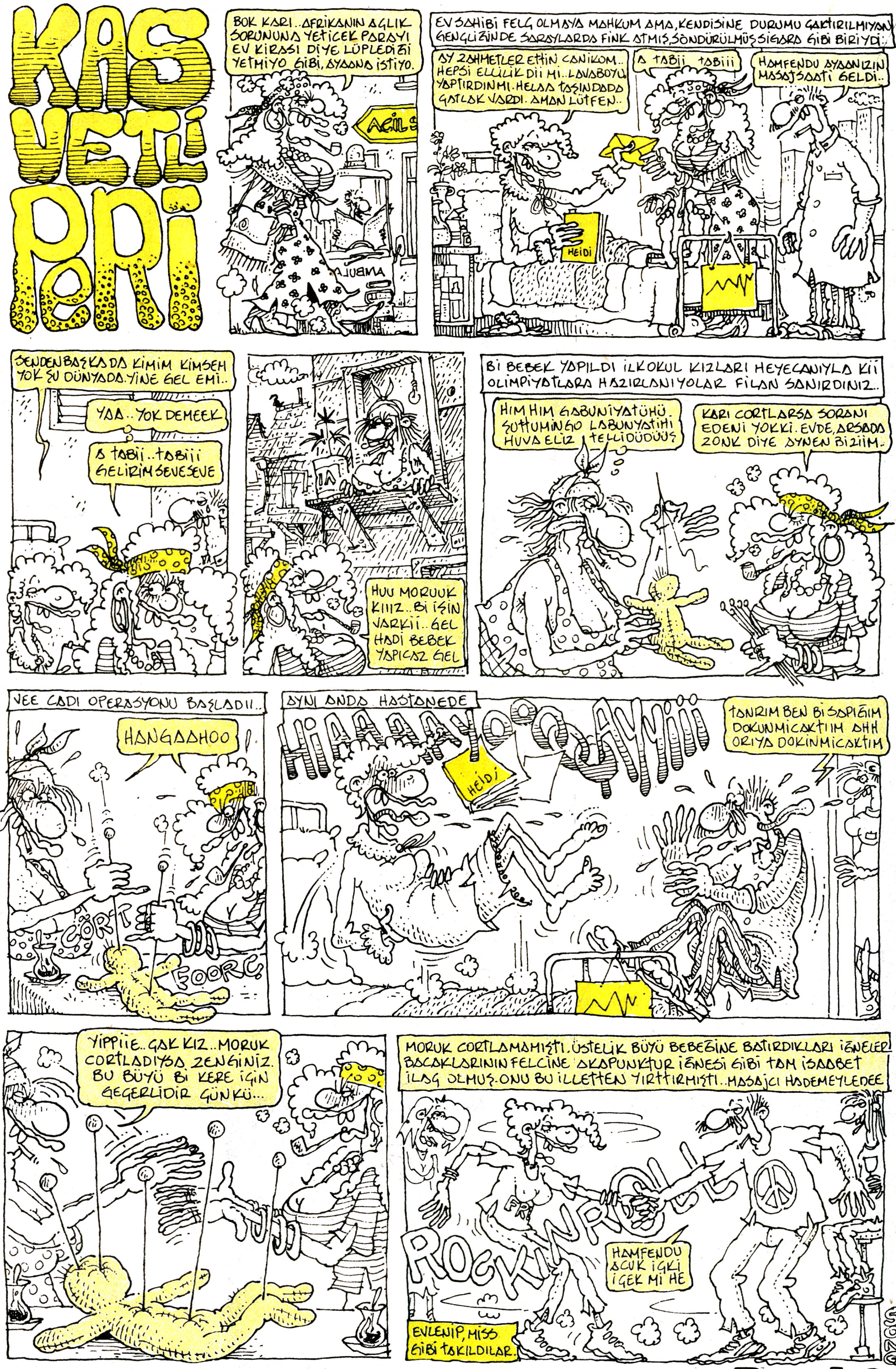

KÖRDÜĞÜM

● İSHAK ÖZTÜRK

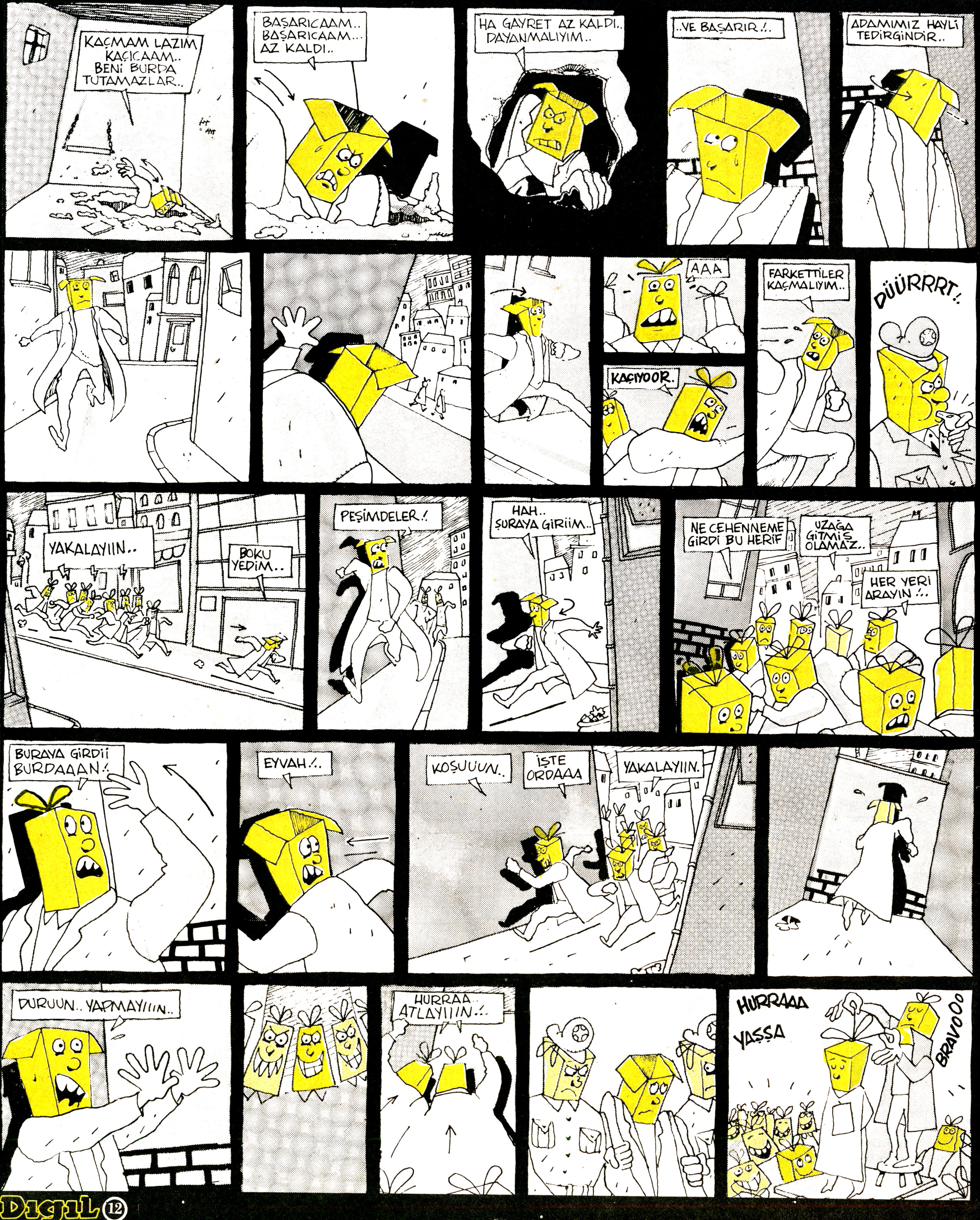

HERKESİN NERMİN

SUAT GÖNÜLAY

ÖZET: Nermin arkadaşı Didem aracılığıyla pavyona girer. Pavyon patronunun arkadaşı Hikmet Bey, Nermin'e kafayıtakmıştır. Kafasında sıkı ama sevecen bir herif bulup paçayı kurtarmayı kurar... Nermin için bu kaçınılmaz bir fırsattır. Ne var ki Vakur, ah Vakur yok musun sen... Bırak lan kızın yakasını.

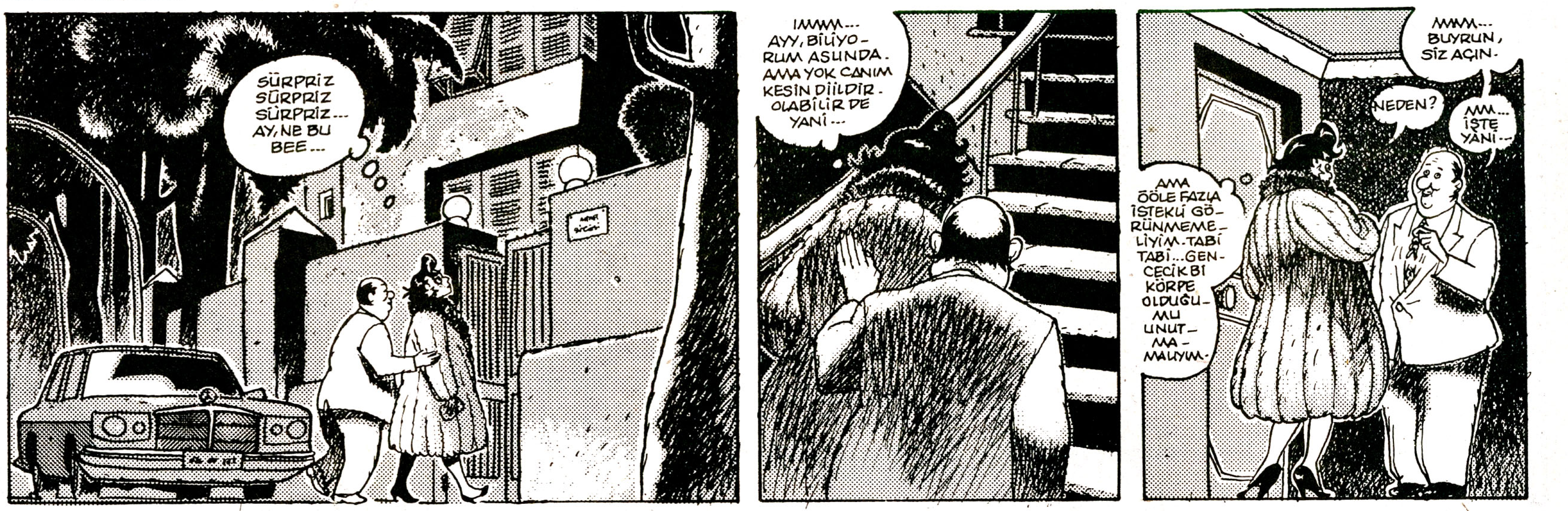

Devamı arka sayfada

HERKESİN NERMİN

SUAT GÖNÜLAY

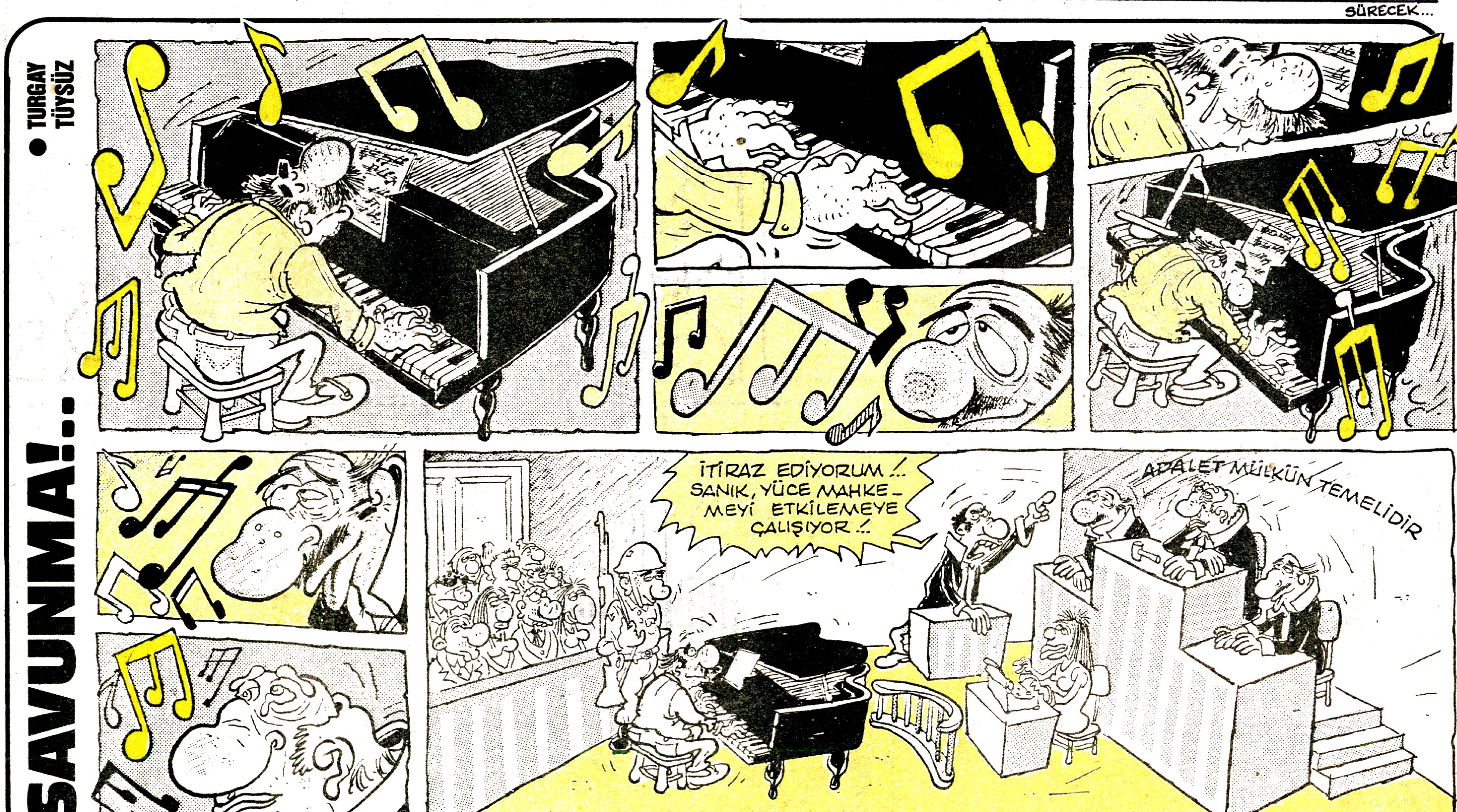

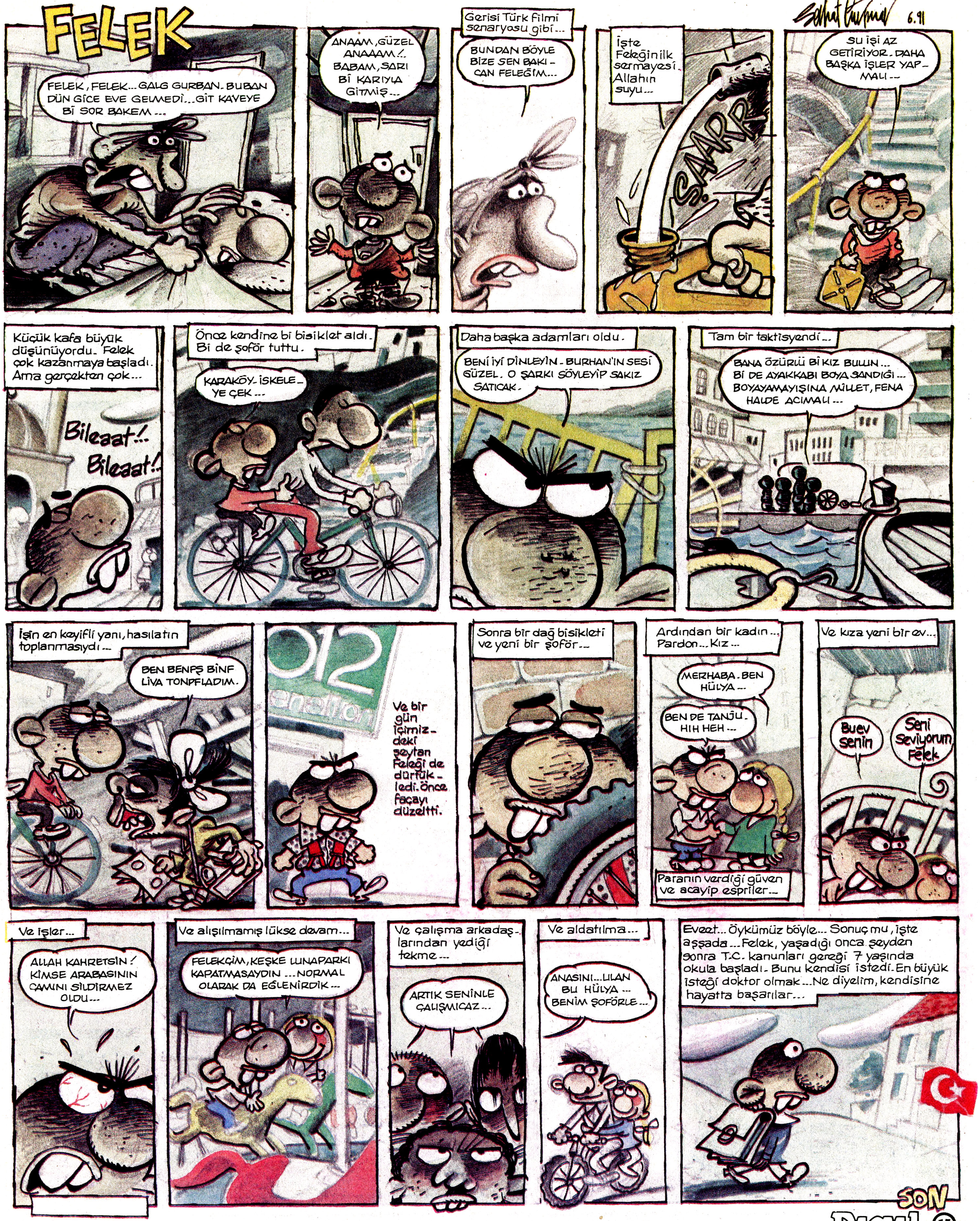

FELEK
6.91
FELEK, FELEK... GALG GURBAN. BUBAN DÜN GİCE EVE GELMEDİ... GİT KAYEYE Bİ SOR BAKEM...
ANAAM, GÜZEL ANAAAM!.. BABAM, SARI Bİ KARIYLA GİTMİŞ...
Gerisi Türk filmi senaryosu gibi...
BUNDAN BÖYLE BİZE SEN BAKICAN FELEĞİM...
İşte Feleğin ilk sermayesi Allahın suyu...
SAARR
SU İŞİ AZ GETİRİYOR. DAHA BAŞKA İŞLER YAPMALI...
Küçük kafa büyük düşünüyordu. Felek çok kazanmaya başladı. Ama gerçekten çok...
Bileaat!.. Bileaat!..
Önce kendine bi bisiklet aldı. Bi de şoför tuttu.
KARAKÖY. İSKELEYE ÇEK...
Daha başka adamları oldu.
BENİ İYİ DİNLEYİN. BURHAN'IN SESİ GÜZEL. O ŞARKI SÖYLEYİP SAKIZ SATICAK.
Tam bir taktisyendi...
BANA ÖZÜRLÜ Bİ KIZ BULUN... Bİ DE AYAKKABI BOYA SANDIĞI... BOYAYAMAYIŞINA MİLLET, FENA HALDE ACIMALI...
İşin en keyifli yanı, hasılatın toplanmasıydı...
BEN BENFŞ BİNF LİVA TONPFLADIM.
Ve bir gün içimizdeki şeytan Feleği de dürtükledi. Önce façayı düzeltti.
Sonra bir dağ bisikleti ve yeni bir şoför...
Ardından bir kadın... Pardon... Kız...
MERHABA. BEN HÜLYA...
BEN DE TANJU. HIH HEH...
Paranın verdiği güven ve acayip espriler...
Ve kıza yeni bir ev...
Bu ev senin
Seni seviyorum Felek
Ve işler...
ALLAH KAHRETSİN! KİMSE ARABASININ CAMINI SİLDİRMEZ OLDU...
Ve alışılmamış lükse devam...
FELEKÇİM, KEŞKE LUNAPARKI KAPATMASAYDIN... NORMAL OLARAK DA EĞLENİRDİK...
Ve çalışma arkadaşlarından yediği tekme...
ARTIK SENİNLE ÇALIŞMICAZ...
Ve aldatılma...
ANASINI... ULAN BU HÜLYA... BENİM ŞOFÖRLE...
Eveet... Öykümüz böyle... Sonuç mu, işte aşşada... Felek, yaşadığı onca şeyden sonra T.C. kanunları gereği 7 yaşında okula başladı. Bunu kendisi istedi. En büyük isteği doktor olmak... Ne diyelim, kendisine hayatta başarılar...
SON

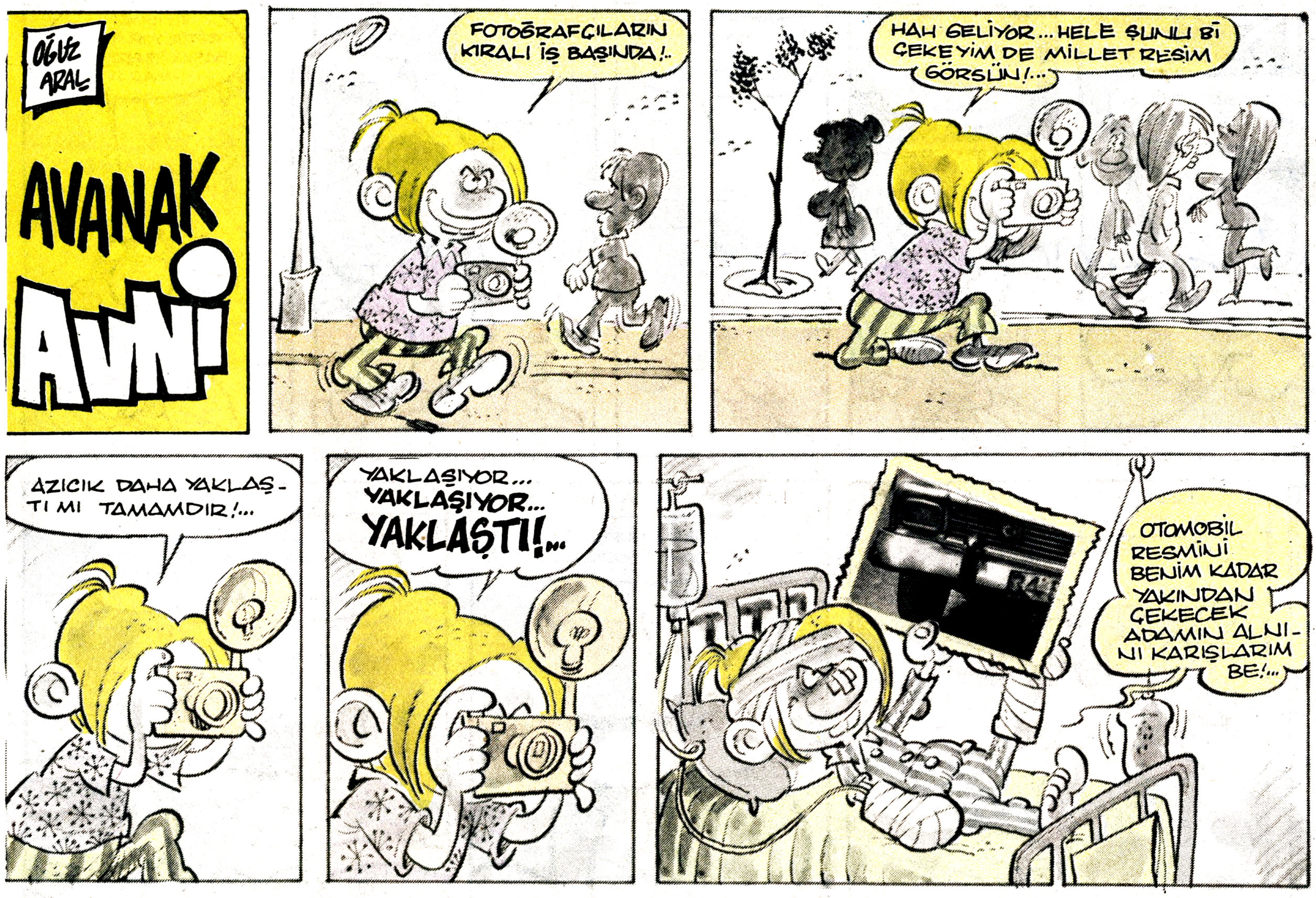

OĞUZ ARAL
AVANAK AVNİ
FOTOĞRAFCILARIN KIRALI İŞ BAŞINDA!..
HAH GELİYOR... HELE ŞUNU Bİ ÇEKEYİM DE MİLLET RESİM GÖRSÜN!...
AZICIK DAHA YAKLAŞ-TI MI TAMAMDIR!...
YAKLAŞIYOR... YAKLAŞIYOR... YAKLAŞTI!...
OTOMOBİL RESMİNİ BENİM KADAR YAKINDAN ÇEKECEK ADAMIN ALNI-NI KARIŞLARIM BE!...

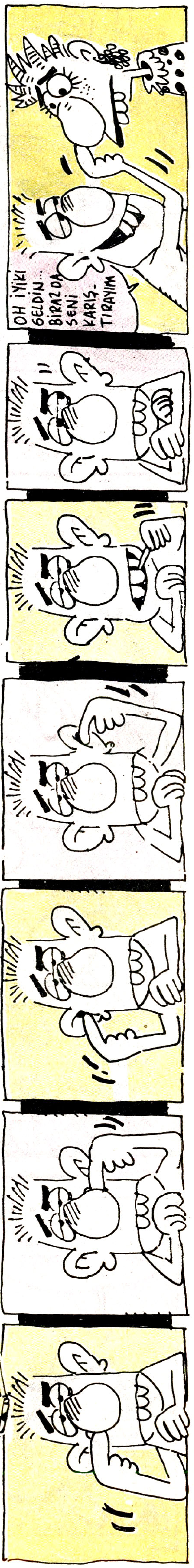

OH İYİKİ GELDİN.. BİRAZ DA SENİ KARIŞ-TIRAYIM

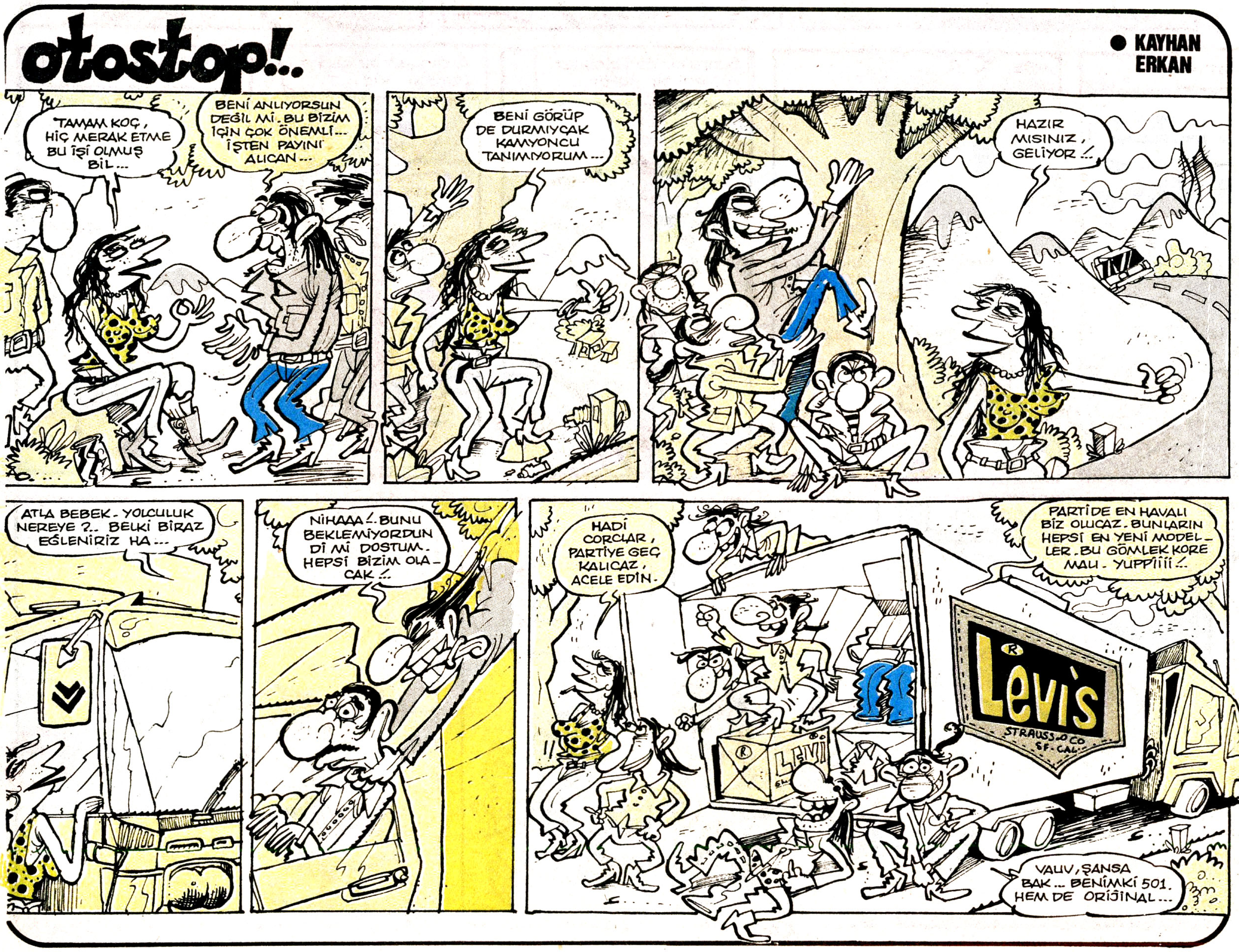

otostop!..
KAYHAN ERKAN
TAMAM KOÇ, HİÇ MERAK ETME BU İŞİ OLMUŞ BİL...
BENİ ANLIYORSUN DEĞİL Mİ.. BU BİZİM İÇİN ÇOK ÖNEMLİ... İŞTEN PAYINI ALICAN...
BENİ GÖRÜP DE DURMIYCAK KAMYONCU TANIMIYORUM...
HAZIR MISINIZ, GELİYOR!..
ATLA BEBEK.. YOLCULUK NEREYE?.. BELKİ BİRAZ EĞLENİRİZ HA...
NİHAAA!..BUNU BEKLEMİYORDUN Dİ Mİ DOSTUM.. HEPSİ BİZİM OLA-CAK!..
HADİ ÇOCUKLAR, PARTİYE GEÇ KALICAZ, ACELE EDİN.
PARTİDE EN HAVALI BİZ OLUCAZ.. BUNLARIN HEPSİ EN YENİ MODEL-LER.. BU GÖMLEK KORE MALI.. YUPPİİİİ!..
Levi's
VAUV, ŞANSA BAK... BENİMKİ 501, HEM DE ORİJİNAL...